

Szembesítés

„A feljelentők és a cinkosaik tudják: a választásokig kevés idejük van. A cél az, hogy a választások olyan légkörben menjenek végbe, ahol az ellenzékiesség afféle deviancia, nemzet- és erkölcsellenes vétek, egy zavargó törpe kisebbség frusztrációja, melynek semmi köze a békés országépítő munkához, a családok jólétének fokozására irányuló politikához, egy szóval a közjóhoz. Lesznek, akik azért hallgatnak el, mert megijednek. Mások azért fogják majd be a szájukat, mert megveszik őket.

(...)

De lesznek olyanok is, akik Bartók és Szent-Györgyi nyomán elindulnak szabad hazát keresni.”

(Csepeli György: *A feljelentők magányossága. 168 Óra, 2001. január 4.*)

„Unlak, pajtikám, elég belőletek. Nagyon beköltöztetek ide, beözönlött a konyha a nappaliba. Begyött az irtó proli cselédtempó, nagyszájú, sértődött Marcsák kajabálnak és csörömpölnek, frusztált Hippolyt-a-lakájok grasszálnak fensőbbeskedve.”

(Kukorelly Endre: *Én senkivel sem üldögelek. 168 Óra, 2001. január 4.*)

„A választás megnyerése másodsorban a felidézett félelem kérdése. Megerősített és centralizált fegyveres erők, vérszomjassá jutalmazott és dotált adónyomozók, peckes közterület-felügyelők és egyre több kommandószerű civil egység.”

(Popper Péter: *Választási prognózis. 168 Óra, 2001. január 4.*)

„Nem akartam megbántani Mester Ákost, akit nagyszerű rádiósnak és lapszerkesztőnek tartok, és akinek a történelmi érdemeivel is tisztában vagyok.”

(Tamás Gáspár Miklós: *Mentegetőzés. Magyar Hírlap, 2000. december 21.*)

„Ennek a kormánynak alig-alig leplezett, nyilvánvaló szándéka – amit Machiavellitől Shakespeare-en át a számomra oly kedves Passoliniig minden jelentős művész elmondott már a hatalomról, elsősorban persze Jeremiás és Jézus –, hogy Isten helyére akar állni.”

(Gyémánt Mariann interjúja Donáth László evangélikus lelkész-szel, 168 Óra, 2000. december 21.)

„... a Fidesznek még valódi értékrendje sincs. Az álságos politikai »kereszténység«, a Tisza–Teleki–Horthy-örökség rehabilitálása, az agresszív nacionalizmus, a koronás, zászlós, árvalányhajas ünnepek hivatottak a valódi társadalmi, politikai értékek hiányának a pótlására.

(...)

Lássuk az MSZP példáját. Ez a párt egyfajta értékrendet hirdet: szabadság, az emberi jogok alkotmányos teljessége; szolidaritás, a vesztesek (munkanélküliek, bérből és fizetésből élők, nyugdíjasok, kényszer- és kisvállalkozók) érdekvédelme; esélyegyenlőség a kapitalizmuson belül elérhető mértékig.”

(Csákány György: *Gyűjtőpártok dilemmái. Magyar Hírlap, 2000. december 18.*)

„De igenis azt gondolom, hogy például a Fábry-show, a Heti hetes, az Üzenet című műsoraink már komolyabb elvárásoknak is megfelelnek.”

(Bóta Gábor interjúja Pille Andrással, *Magyar Hírlap, 2000. december 16.*)

„Érdekes jelenség az is, ami a közoktatásban történik: a holokausz napjának bevezetése után a kommunizmus üldözötteiről is meg kell emlékezniük a diákoknak, pedig úgy gondoljuk, hogy két egészen különböző dologról van szó, a kettő nem tartozik egy kategóriába. Vagy ha igen, akkor ilyen erővel az inkvizíció napjáról is megemlékezhetnénk.”

(Somorjai László: *A lopakodó rasszizmus ellen. Hetek, 2000. december 2.*)

„Mindenesetre Magyarország ebben a pillanatban az a szomorú hely, ahol egy alapjaiban véve nem antiszemita kormány az antiszemitizmust számításba véve politikál.

(...)

A magyar szélsőjobb a maga brutális valóságában még nem mutatkozhatott be. De ha a »polgári kormány« jóvoltából ez bekövetkezik, akkor Márai ismét feketelistára kerül.”

(Bruck András: *A vonat ablakából. Magyar Hírlap, 2000. december 13.*)

„Következésképpen meg kell állapítanunk, hogy Orbán, Kövér, Szájer (és ki tudja, még hányan) elvesztették a józan ítélőképességüket, kapcsolatukat a bel- és külföldi valósággal, és sem a saját érdeküket, sem az országét nem ismerik fel többé. Megkezdődött a végjáték.”

(Mészáros Tamás: *Orbán listája. 168 Óra, 2000. december 7.*)

„Rendben, nem mindig teljes az összeszokott banda, a hetek bandája, de vannak kedvenc helyettesítők, mint például a Váncsa, ha valamelyik fiú hiányzik, de ahogy elnézem, kedves Juci, téged a legnehezebb helyettesíteni, ha a szerkesztők mindenáron ragaszkodnak a kivívott 6:1-es arányhoz a férfi–női megosztásban. Csoda tudja, törvénytörő-e, hogy a női helyettesítők kilógnak a sorból, de kilógnak, az szent. Fájdalmasan. Úgyhogy hiányoztál, Juci, nagyon.”

(Bársony Éva: *Hiányzol, Juci! Népszava, 2001. január 22.*)

„Nehéz elfogadni, hogy a jelenlegi politikai erőterben az SZDSZ nem tényező.

(...)

1994-től a szocialistákat próbálta kordában tartani.”

(Horn Gábor: *Egy identitászavaros pártról. Népszabadság, 2001. január 24.*)

„Sokat mesél az ő szerelméről, a kommunizmusról. (...) Egyfelől, minthogy a Rajk-per után a forradalmat, '68-at követően a diktatúrát szolgálta ki permanensen, könnyen mondhatnók: ez az ember gyilkosokkal működött együtt, részese volt annak a struktúrának, amely megvárta, hogy az ötvenhatban kiskorú Mansfeld Péter nagykorúvá érjen a siralomházban, majd kivégeztette. Ám – és máig nem tudom megítélni, mennyire releváns szempont ez – nem mondhatjuk, hogy mindezt elvtelenül tette. A cinkos butasága nem mentség. Talán érzelmei sem. Annyi azonban kétségtelen, hogy nagyapám rendíthetetlenül hitt az eszmében, és minden egyes szovjet döntés után, amelyet elsőre empátiával fogadott, módszeresen győzte meg magát arról, hogy az adott ukáz miért helyes vagy legalábbis történelmileg szükségesszerű.”

(Petri Lukács Ádám: *Az unokák leborulnak. Népszabadság, 2001. január 13.*)

„Ki merné például kétségbe vonni, hogy a hallgatag házelnökek tényleg országimázskonform fizimiskája van, úgyhogy vele még a happy endnek se kell különösképpen foglalkoznia. Meg se kell szólalnia, tényleg rögtön látszik rajta, hogy magyar.”

(Galló Béla: *Desszert. Magyar Hírlap, 2000. december 28.*)

„Szomorú, hogy olyan miniszterelnöke van az országnak, aki azonosítja magát a nemzettel – mondta a fiatal szabad demokrata.” (Ónody Tamás, SZDSZ Új Generáció)

(Földvári Katalin: *Listavezetők. Hetek, 2000. december 9.*)

„Egy dolgot azonban nem tehetnek jóvá, és nem tehetnek meg nem történtté: a rendszer alapvető tényezőjévé formálták a hazugságot. Lassan oda jutunk, hogy józan ésszel és valamelyest ép erkölcsi érzékkel élehetlenné válik az ország, s az lesz a tét a választásokon: akarunk-e továbbra is hazugságban élni, hajlandóak leszünk-e öntudatlan révületbe esni az álomalapító hazugságipari szakmunkások hepiendes görögtüzétől.”

(Ripp Zoltán: *Mitől bukik meg egy kormány? Népszava, 2001. január 31.*)

„Ma Magyarországon szerintem a fő kérdés a hatalommal kapcsolatban az, hogy sikerül-e idomítani a vadállatot a társadalomnak, a parlamentnek, vagy lerázza magáról a demokratikus köteleket. A szabadság ügye nem dőlt el, sőt néha úgy tűnik nekem, mintha megbukott volna Magyarországon a köztársaság. És egyre kevesebb esélyt látok arra, hogy Magyarországon valaha is nyugati – amerikai, angolszász értelemben vett – fejlett, működőképes demokrácia legyen.”

(Tihanyi Péter és Szula László beszélgetése Németh Sándorral, *Hetek, 2001. január 27.*)

„... ez egy olyan kormány, amelyet a banditaszerű, hát – hogy mondjam hirtelenjében? – maffiózó alakok szabadon dolgozhatnak.

(...)

... az Orbán-kormány legfőbb célkitűzése, hogy többpártrendszeres körülmények közé visszamentse az egypárti hatalomgyakorlás technikáit.

(...)

Azt, hogy a banditák kormánya, azt a mondatot viszont föltétlenül vállalom.

(...)

... ez a jelenlegi kormány a törvények megvetésének addig a fokáig jutott el, hogy merőben belpolitikai eszközökkel nem lehet az európai normák tiszteletére rászorítani. Szükség van rá, hogy külső nyomás is segítsen ebben.”

(Mélykúti Ilona interjúja Eörsi Istvánnal, *ATV – Nap-kele, 2001. január 9.*)

„Másodszor is, Orbánkövér-szájer úr belpolitikai eszközökkel már nem kényszeríthető az európai normák betartására.”

(Eörsi István: *Előre, visszafelé! Élet és Irodalom, 2000. december 8.*)

„Lehetetlen, hogy ne tudná, hogy éppen Pető Iván és Fodor Gábor, véletlenül SZDSZ-politikusok, voltak azok, akik a melegfeszítválon megjelentek, és fel is szólaltak. Nem felel meg tehát a valóságnak, hogy az SZDSZ sunyin akarná begyűjteni a meleg- és lesbizkusszavakat, anélkül hogy felvállalná a meleg és lesbizkusok emberi jogi problémáit. Vajon miért érezte helyesnek Juhász Géza, hogy megrágalmazza azt a pártot, amely egyedül áll ki a meleg és lesbizkusok emberi jogaiért? Miért kell letagadni azt a munkát, amit a Melegek és Lesbizkusok Nemzetközi Szövetsége írásban köszönt meg?”

(Eörsi Mátyás: *Margószelesség. Magyar Narancs, 2001. február 1.*)

„Ünnepelt vezetője lehetne egy szabad, energikus és érdekes nemzetnek, ehelyett lenyomja a népet egy szintre, amelynek ő egykor fölötté állt. Nem tudja, hogy a maszk ráég, s a szereplők azonosak lesznek az eljátszott szereppel. De Orbán nem fontos már, a tragédia bevégeztetett. A »nemzeti jobboldal« sovén ordítózása csak azt az impotenciát leplezi, amellyel az összes kelet-európai kormányzat bámulja az off-shore lényegét, a transznacionális, multinacionális, globális kapitalizmust, amely észre sem veszi ezeket a kis rovarokat.”

(Gréczy Zsolt interjúja Tamás Gáspár Miklóssal, *Magyar Hírlap, 2001. február 10.*)

Tóth Gy. László összeállítása